

[Pia Kjærsgaard]

20 mia. kr. indkasserer regeringen til næste år for realrenteafgiften – 20 mia. kr. er vi nået op på at skulle slippe af vore penge. Nu vil regeringen arbejde hen imod en ny binding af de sølle rester, der er tilbage i lønposen. En ny pengemalkeko vil komme til verden under denne regering.

Brugerbetaling er et af de ord, statsministeren benyttede meget i sin tale. Det er en nærliggende og sund tanke, men – og der er et men – tanken er kun tiltalende, hvis den følges op af lempelser af skattetrykket. Sker det ikke, er der kun tale om nye afgifter, og som bekendt er det ikke til at blive af med en indtægtskilde, staten har fundet, mens det bevisligt ligger lige så tungt med at indfri løfter, der ligger ude i fremtiden. Der er derfor ingen som helst grund til at klappe i hænderne over regeringens tanker om brugerbetaling, fordi der ikke sættes årstal på for, hvornår der kommer skattelettelser i stedet. Regeringen burde tænke meget mere over, hvornår man vil give befolkningen skattelettelser, for det er det, den almindelige danske borger går og sukker efter, da man ikke længere kan bære dette rekordskattetryk, som Danmark er beæret med.

Vi ønsker ikke bare hensigtserklæringer og overskriftsord fra statsministerens tale – vi vil have nogle konkrete tal og årstal at gå efter.

Statsministeren havde mange løfter og ord til befolkningen i sin åbningstale, men det hele oser simpelt hen af skræk og rædsel for at blive konfronteret med de sidste seks års fejlslagne politik, som også var baseret på tomme slagord. Der er måske endnu nogle, der kan huske erklæringen om, at »det går ufattelig godt« herhjemme. Realiteternes verden er en ganske anden, og blandt de mest iøjnefaldende problemer er, at vilkårene for erhvervslivet er blevet stadig værre, og at beskæftigelsessituationen er gået samme vej. Hvordan skal Danmarks erhvervsliv lave et handelsoverskud af betydning, når ikke markedet, men arbejdsløsheden er stigende? Hvordan forventer regeringen dog at erhvervslivet skal klare den skærpede konkurrence på EF's indre marked, når bl.a. skattesatserne ikke nedsættes herhjemme? Hvor ville alt dog være let og simpelt, hvis fakta fulgte de taler, statsministeren holder ved Folketingets åbning.

Fakta er en helt anden verden, og hvorfor skulle tingene ændre sig markant, fordi to par-

tier af borgerlig observans udskiftes med et radikalt, vægelsindet parti?

Fremskridtspartiet er selvfølgelig klar til at tage et nyt forlig med regeringen – og denne gang om finanslovsforslaget. Spørgsmålet er bare, om regeringens oplæg er ultimativt, eller om man er åben for yderligere besparelser, så det også kan give lettelser i den skat, som daglig fratager stort set enhver arbejdsglæden.

Fremskridtspartiet har i første omgang et hængeparti med regeringen om landbrugets problemer, som vi i forsommeren indgik forlig om at løse, da Socialdemokratiet groft gik til forhandlingerne med andre intentioner end at hjælpe landbruget. Siden har aftalen givet anledning til, at man fra radikal side nærmest har bagatelliseret forliget og sat spørgsmålstegn ved, om man overhovedet vil holde det. De samme tanker fremkom landbrugsministeren med for nylig, men blev sat på plads af statsministeren, der indtil videre er den sidste, der har udtalt sig om forliget, som han har sagt bliver overholdt. Vi håber, at statsministeren nu har orden i egne rækker.

Det skal i den forbindelse også bemærkes, at regeringen senere på sommeren indgik forlig med Socialdemokratiet om de langtidsløse. Det var det, man ikke ville lade indgå i landbrugsforhandlingerne, men som man senere fik sat på plads med vennerne i Socialdemokratiet. Af en eller anden mærkelig grund har alt for mange politikere den opfattelse, at hvis vi laver mindre og mindre, vil vor fremgang være en realitet. Fakta viser noget ganske andet, men der lyttes desværre ikke til anderledes synspunkter.

Arbejdstiden er netop blevet forkortet en ekstra ugentlig time, og der skal så oprettes stillinger i det offentlige. Vi kan konstatere, at den nye, kortere arbejdstid alene vil betyde 2.500 flere ansatte i offentligt regi. Samlet vil der blive yderligere 10.000 flere offentligt ansatte. Det er selvfølgelig en måde at bringe antallet af arbejdsledige ned på, men det er altså ikke den rigtige. Arbejdstidsnedsættelsen er et af resultaterne af overenskomstforhandlingerne fra sidste år, hvor det hele tilsyneladende gled i regeringens smør.

Det er ikke nogen hemmelighed, jeg her afslører for statsministeren, men pengene til de nye, kompenserende stillinger er indregnet i finanslovens tal for 1989 og derfor en realitet. Det er det, statsministeren kalder forandring og